

Omraam Mikhaël Aïvanhov O lidské a božské přirozenosti

JAK V SOBĚ A U DRUHÝCH PODPOŘIT PROJEVY VYŠŠÍ PŘIROZENOSTI

I

Všichni lidé na zemi mají představy, o něčem sní a po něčem touží, a protože všichni si vytvářejí představy, myslí si, že vědí, co je to představivost. Pravá představivost, tak, jak ji chápou Zaslavenci, je tvořivá schopnost, která umožňuje hmotnou realizaci všech našich tužeb.

Představivost si můžeme vysvětlit na příkladu ženy: jakmile získává od muže semeno, začne tvořit, vyživuje jej a utváří, a nakonec porodí dítě, jehož charakter a tvary odpovídají přirozenosti zárodečných buněk. Stejně jako žena, i představivost vytváří a rozvíjí to, co jí dáváte a dovedete-li kontrolovat svou představivost, abyste ji vedli k jemným oblastem a bytostem, je schopná zachytit reality těchto světů, udržet si je a pracovat na jejich realizaci. Každá lidská bytost v sobě má ženu a tou je její představivost. Protože však neví, jak s ní má pracovat, přivádí na svět monstra. Kdyby byl člověk vědomý, bdělý a uměl s představivostí zacházet, táž žena by mu mohla porodit geniální děti. Jaké semeno, takové ovoce.

Síla představivosti je ohromná. Máte-li zřídka kdy dobré výsledky, je to proto, že nejste věrní práci, již jste započali. Pokud jste se nenaučili kontrolovat své chaotické sklony, které se zmocňují vaší přirozenosti a ničí vaši dobrou práci, nemůžete rozvinout a projevit jisté ctnosti. Abyste uskutečnili vaše božská přání, je třeba pracovat vědomým, inteligentním a organizovaným způsobem života. Ve skutečnosti nezůstane žádná dobrá ani špatná touha nenaplněná: ve chvíli, kdy po něčem toužíte, okamžitě se to zrealizuje v jemnohmotném, neviditelném světě, ale aby se vaše touha zrealizovala na fyzické úrovni, stala se viditelnou, hmatatelnou, je zapotřebí čas, někdy i více let nebo staletí. Máte-li trpělivost soustředit se na jednu myšlenku tak dlouho, až ji vaše představivost zhmotní stane se jednoho dne viditelnou a hmatatelnou. Představivost nevyhnutelně přitahuje prvky, které odpovídají myšlenkám a touhám, jež jsme živil. Umí je hledat v hlubinách oceánu nebo ve výšinách nebe, shromažďuje je a jednoho krásného dne se tyto myšlenky a touhy zkonkretizují a uskuteční ve hmotě.

Není úžasné vědět že to, co si přejete, budete jednou mít? Představujte si tedy, že jste dokonalí, máte všechny ctnosti, a takto urychlíte svou dokonalost. Dokud člověk o sobě uchovává obraz takový, jaký je v současnosti, je připoután na nízkých stupních vývoje, neboť tento nevelký a obyčejný obraz o sobě samém na něj působí a on se nemůže dál vyvíjet. Zatímco, když si o sobě jedinec bude vytvářet vznešený obraz, na který se bude soustředit, tento obraz na něj bude působit tím, že vyvolá jiné vibrace a nadšení. Protože chce dosáhnout této představy, začne dělat pokroky. Jinak bude stagnovat a nikdy nepozná svou vlastní skutečnost.

Namítnete: „Ale jakou skutečnost? To, že jsem, je přece skutečnost!“ Ne, tato realita není ještě skutečná, je to iluze. Pravá realita je to, co je ideální, božské, ano, to je jediná realita. To, co považujeme za realitu, je iluze, lež. Skutečnost můžeme poznat, jen když si budeme idealizovat, zbožšťovat všechny bytosti i sebe. Přesně toto hinduisté nazývají džňána-jógou. Džňána-jóga je procesem idealizace. Žák se hledá, protože chce dojít k vrcholku, k Bohu, aby mohl říct: „Já jsem On.“ Nebo jak také řekl Ježíš: „Můj Otec a já jsme jeden.“ Žák hledá svou božskou přirozenost, svou skutečnou bytost. Když si o sobě v představě vytvoří obraz, který se dotýká

všech dokonalostí, živí jej a posiluje, pak tento obraz do něj pomalu pronikne a on se bude stále zlepšovat.

Když ze člověku podaří utvořit si o sobě božský obraz, pak všude, kam půjde, bude tento obraz příznivě ovlivňovat všechny bytosti, dokonce i zvířata, rostliny a kameny, prostě celou přírodu, protože z něj budou vycházet paprsky, síly a vibrace, jež budou příznivě působit a přinášet řád, rovnováhu a harmonii.

Kolik lidí si přeje, aby je druzí milovali a dělají všechno možné, aby se to uskutečnilo! Bohužel se o to snaží jen na vnějšku, nikdy nepomysleli, že by měli změnit vibrace, učinit je jemnějšími, mírnějšími, harmoničtějšími a to je možné, jen když si v sobě vytvoří božský obraz.

Pokud však zapomenete, že se jedná o cvičení, a pod záminkou, že vám to radím, si o sobě vytvoříte dokonalý obraz a budete si představovat, že jste dosáhli dokonalosti, stanete se pro ostatní směšní a nesnesitelní. Musíte pracovat na svém božském obrazu nahoře a nemyslet si, že jste již božstvím zde, na zemi. Jinak si ostatní o vás řeknou: „Ten si o sobě myslí, že je dokonalý, zatímco je jen hlupák!“ a budou mít pravdu.

Ať už vnitřně konáte jakoukoli velkolepou práci, chovejte se k ostatním prostě a nevyvolávejte jejich negativní reakce. Představujte si, že jste krásní, světlí, zářící, že konáte Boží vůli, plavete ve světle, a že se vám podařilo nalézt sebe samé, nalézt se takoví, jací jste byli v minulosti, s Bohem, a že se stanete takovými i v budoucnosti: dokonalými, avšak s vědomím, že se to ještě neuskutečnilo na fyzické úrovni.

Všechnu nádheru a bohatství, které máme nahoře, musíme snést a zhmotnit na fyzické úrovni, abychom mohli zrealizovat nebe na zemi. Nebe je všechno, co je krásné a dokonalé ve světě ideí, a proto je zapotřebí, aby sestoupilo na zemi, což znamená do našeho těla a nahradilo všechny částičky našeho fyzického těla, částičkami nezničitelnými, křišťálovými a nesmrtelnými. Toto je vznešená a slavná práce, kterou nikdo nebo téměř nikdo nechápe a nedělá, ale přesto to je ta jediná práce, která stojí za to, aby byla zrealizovaná.

II

Většina lidí si zvykla vidět jen špatnou stránku lidí a věcí. Ten, kdo u druhého objeví nejvíce chyb, je považován za nejinteligentnějšího člověka. Já vám však povím, že naopak je nejinteligentnější ten, kdo se snaží objevit u druhých lidí dobré stránky. Mnozí samozřejmě řeknou, že s tímto přístupem snadno naletíme a draze za to zaplatíme, protože základ lidské přirozenosti je špatný, jak nás to učí samotné náboženství, tak proč si dělat mylnou představu? Odpovím vám, že jste nestudovali dobře. Je pravda, že má člověk nižší přirozenost, která se až příliš často projevuje, má však také vyšší přirozenost, jejíž manifestace vidíme velmi zřídka, ale existuje a je vždy schopná se projevit a vyjádřit, když se jí k tomu dají podmínky.

Když jednou provždy zaujmeme názor, že lidská bytost je špatná, nemůžeme jí připravit podmínky, aby se projevila její božská přirozenost. Nemyslete si, že mudrc nevidí špatnou stránku lidí; vidí ji, má pro to velice vyvinuté oči, nezastavuje se však výhradně u toho, tak jak to dělají jiní, protože ví, že nemůže někomu pomoci, když si bude všimnout jen jeho chyb a nedostatků. S tímto přístupem tyto nedostatky dokonce zvětšujeme.

Moudrý člověk, který ví, že muži a ženy jsou synové a dcery Boha, se zastavuje u té myšlenky a s ní přistupuje ke všem bytostem. Koná na nich tvořivou práci, neboť je přeměňuje a on sám se cítí šťastný. Věřte mi, je to ten nejlepší způsob, jak jednat s druhými: snažit se objevit jejich kvality, ctnosti, bohatství

a soustředit se a ně. Tyto aspekty jsou totiž někdy natolik zamaskované, že i sama osoba o nich neví. Měli bychom se dívat do hlubin bytostí a nezastavovat se u povrchních, viditelných projevů, jež nás mohou nesmírně splést.

Je velmi snadné nalézt chyby, avšak nalézt ctnosti, které nejsou ještě projevené, na to člověk musí být znalý. Každý z vás má božské kvality, jež čekají na vhodnou chvíli, aby se mohly projevit, a právě o to se starám: hledám ve vás kvality, které se ještě neobjevili a takto pracuji na vás i na sobě. I vy byste měli pracovat tak, že budete živit svaté myšlenky jeden pro druhého. Když budete tyto svaté myšlenky živit, přestanete se zabývat detaily, které nejsou tak skvělé a zastavíte se u božské podstaty. Ano, proč nemít svaté pocity pro všechno, co je v člověku božské, nesmrtelné a věčné? Takto vykonáte dobrou práci na sobě a zároveň pomůžete ostatním. Zatímco když se staráte o jejich chyby, škodíte sami sobě, protože se živíte špínou a jim bráníte v jejich vývoji. Jaká nevědomost! Myslíme si, že když budeme zdůrazňovat jejich chyby, pomůžeme jim, ale ve skutečnosti se stane pravý opak.

Lidé jsou zlí, krutí a mají jiné špatné vlastnosti, to je pravda, ale není to důvod, abychom strávili svůj život tím, že vidíme jen tuto stránku a nebudeme hovořit o ničem jiném. Musíte otevřít své oči, ale to je pouze polovina vašeho úkolu. Chce-li vás někdo okrást nebo si dokonce přeje vaši zkázu, všimněte si toho, ale nezastavujte se zde. Řekněte si: „Chudák, prozatím je takový, protože neměl čas se vyvinout, když se však budu soustředit na jeho ducha, na božství, které je v něm, jednoho dne se změní.“ Tuto práci vykonává Mistr na svých žácích a tak urychluje jejich vývoj.

Nemáte-li někoho rádi, protože vás podvedl nebo opustil, samozřejmě bude těžké zažehnout božskou jiskřičku, která je ve vašem nitru. Máte-li však někoho rádi, není to vůbec těžké, ihned se pro vás stane božstvím, ani se k tomu nemusíte nutit. Pouze v případě, když někoho nemáte rádi, nastane problém. Tehdy musíte zvolit metodu, kterou budete vědomě aplikovat a současně vědět, jaké to má příznivé následky. Pro tuto práci však nesmíte žít výhradně v pocitech a emocích, je třeba uvažovat kontrolovat se a vědět, že když se budete věčně zastavovat u něčích chyb, stavíte se na jeho úroveň a dokonce k sobě přivoláváte jeho chyby, až budete najednou nespravedlivější, nečestnější a hříšnější než on. Kritizovali jste ho a nakonec jste ještě horší!

Vím, že to, co vám říkám, zatím ještě lidé nemohou přijmout. V budoucnu se však všichni takto naučí pracovat s myšlenkou. Svou myšlenkou budou vysílat své rodiče, přátele a všechny další lidi, se kterými se setkají, a dokonce i své nepřátele, do daleko vyšších oblastí. Nebudou mít žádné potěšení z toho, aby je snižovali a špinili, jako to dělají nyní. Ano, v budoucnu se budeme zabývat jen vyšší, božskou přirozeností.

Ostatně, když se zmiňujete o něčích kvalitách, když se zdá, že trochu přeháníte, tak nepřeháníte, protože ve skutečnosti to závisí na té části jeho bytosti, o níž hovoříte. Často, když o někom mluvíme, ve skutečnosti nemluvíme o něm, ale o jeho zažívacím ústrojí, pohlaví, jeho břichu či nohách (které nemá umyté). On je však božstvím. V Žalmech je psáno: „Jste bozi.“

A proč se tedy tito bozi, kterými jsme, neprojevují? Jsou někde pochovaní, ztraceni pod vrstvami nečistot. Nemůžeme je spatřit, ale jsou tam, a právě tyto bohy je nyní třeba nechat projevit.

NÁVRAT ČLOVĚKA K BOHU

Co obvykle lidé říkají? „Budťo on nebo já... Neošidím-li ho, ošidí on mě... nepodaří-li se mi ho zničit, zničí on mě.“ Pokud se to týká nižších úrovní, kde vládne zákon džungle, mají samozřejmě pravdu. Když se bytosti džunglí, bažin a oceánů navzájem žerou, je to důvod k tomu, aby tak činili i lidé? Připadá nám normální, že se mezi sebou rveme, protože někteří myslitelé říkají, že člověk je člověku vlkem. Na jistém stupni lidského vývoje je to pravda, zde vítězí egoizmus, nenávisť a krutost, čím výše však postoupíme na vyšší úrovně, tím více vidíme projevy lásky, odříkání a obětování. Země je divadlo bojů a rozepří, když ale vystoupíme k Nebi, ke Slunci, jež je symbolem Nebe, vidíme zde lásku, světlo a mír. Všichni, kdo tvrdí, že vesmír je řízený zákonem džungle, mají pravdu, ale jen když hovoří o nízkých oblastech, proto mají pravdu jen na padesát procent.

Nikdy bychom se neměli vyjadřovat předčasně. Lidstvo si libuje ve výrazech, které nejsou pravdivé a které při svém rozšiřování nadělají spoušť. Ti, kdo si je osvojili, nevidí, že existuje i jiná přirozenost, která je velkorysá a nekonečně dobrá. Člověk však tuto jemnou přirozenost nerozvíjí, nekultivuje, protože je podmaněný personalitou, a jen říká: „Je třeba oškubat ostatní dřívě, než oni oškubou mě.“ Ano, ale takto uvažuje podle zákona džungle.

Když chce takovýto člověk na sobě pracovat a uvolnit prostor své božské přirozenosti, která spí, co se stane? Všechno, co je v něm špatné, bude pohlceno individualitou. Pokud si myslíte, že individualita nejí a nemá hlad, tak se mýlíte. S takovou potravou však vytvoří světlo.

Nyní si vezměme příklad stravy. Když zločinec jí, jak je možné, že tato strava, jež je božské přirozenosti posiluje jeho zlobu a chuť ničit? Proč ho neučiní lepším? ... Protože přeměnil potraviny ve svou vlastní přirozenost. Všechno tedy závisí na stavu člověka který jí. Strava, kterou každý z nás jí, se stane takou jací jsme my sami. Zlí lidé se jídlem nezlepší, naopak se stanou horšími, a ti, kteří jsou dobří, se ještě zlepší. Každá bytost přemění potravu ve svou vlastní přirozenost. Proto Zsvěcenci říkají: „Pane Bože, zasvěcuji Ti svůj život, vezmi si mě za oběť, pohlť mě.“ Vědí, že nezmizí a nebudou zničeni, ale že Pán je přemění ve svou vlastní podstatu, získají Jeho přirozenost.

Všichni praví duchovní lidé pochopili, že neexistuje vyšší touha, než být stráven a pohlcen Pánem, proto se mu odevzdávají v oběti. Kolik lidí však skutečně pochopilo, co to znamená obětovat se? Již toto slovo samotné jim nahání strach, protože jej spojují s myšlenkou bolesti a smrti. V nízkých oblastech tomu tak je: je-li člověk pohlcen nízkými entitami, je ztracen, pokud se však nabídne nebeským entitám, obohatí se, vyrostě, zkrásní a probudí se. Nesmíme mít strach, ale odvahu obětovat se Nebi, neboť jen Nebe pohlť personalitu tak, že z ní nezbyde nic, a vy pak budete moci říct: „Již to nejsem já (personalita), ale Kristus (individualita), jenž se skrze mě projevuje, osvětluje mě a řídí.“

Když vám neustále vysvětluji tyto dva pojmy – personalitu a individualitu – jen vám v jiné formě představuji pravdy Bible. Hovořím o naprosto stejných věcech, jen můj způsob výkladu je trochu odlišný.

Být pohlcen vznešenými entitami je štěstí, radost nepopsatelné blaho. Proto bylo ve všech náboženstvích řečeno, že člověk má odevzdat Bohu jako oběť sám sebe. Je to metafora, která nejlépe ukazuje, že duchovním ideálem člověka je být pohlcen Bohem, aby On se stal naším příbytkem.

Ve starých náboženstvích se obětovala zvířata a někdy i lidé. Starý Zákon obsahuje mnoho zmínek o krveprolitích a také říká, že kouř z těchto obětí stoupá až k chřípí Pána jako příjemná vůně. Jaký byl smysl těchto obětí a proč po příchodu Ježíše člověk už neměl obětovat voly, telata a ovce, ale svá vnitřní zvířata, jimiž jsou

jeho slabosti, vášně, chtíče a smyslnost? Dokázat přeměnit hrubé síly v čisté, světelné a vznešené energie je tím pravým obětováním.

Pokaždé, když děláme slavnosti ohně, ukazují vám, že toto je smysl obětování: všechny černé a pokroucené větve bez krásy vytvářejí při svém spalování světlo a teplo. Ti, kdo to nepochopili a nechtějí se odevzdat, aby byli Bohem pohlceni, zůstanou jako mrtvé dřevo. Avšak ti, co žádají, aby byli spáleni ohněm, jemným ohněm božské lásky, nejenže nezemřou, ale budou vzkříšeni. Toto je další smysl Ježíšových slov: „Nezemřete-li, nebudete žít.“ Je třeba zemřít, ale jak? Máme se snad probodnout nebo zastřelit? Samozřejmě, že ne! Ježíš neměl na mysli fyzickou smrt, hovořil o smrti personality, kdy bychom měli zemřít na nízké úrovni tužeb, neřestí a vášní, abychom mohli začít žít svůj život na vyšší úrovni individuality. Tehdy zjistíme, že se individualita skutečně žije.

Obvykle se personalita živí námi; její největší touhou je chytit nás, aby nás mohla požívat. Dvacetkrát, třicetkrát či padesátkrát denně nás chytí, krmí se na nás a my se potom cítíme oslabení, zatímco ona sílí a vzdoruje nám. Když však v tuto chvíli zavoláme na pomoc individualitu, protože i ona má hlad a dovede si velice dobře počínat, brzy po personalitě nezůstane ani stopa.

Nyní by vám měla být tato záležitost jasná. Nikdy nemůžete sami přeměnit svou nižší přirozenost. Ať vykonáte jakoukoli práci a vynaložíte mnoho úsilí, neuspějete. Vy jen můžete dát své božské přirozenosti možnost, aby pohltila a nechala zmizet personalitu.

Řekl jsem vám, že nízká přirozenost je vyzařováním vyšší přirozenosti. Aby člověk dosáhl celkové znalosti života a vesmíru, musel opustit Ráj, kde žil v jednotě s Bohem a sestoupil do hmoty. K tomuto sestoupení, kterému se říká involuce, mohlo dojít jedině tak, že člověk na sebe bral čím dál hustší těla: tělo mentální, astrální a fyzické. Člověku je však také předurčeno, že se jednou navrátí do své nebeské vlasti, což nazýváme evolucí: opustí opět svá nízká těla, aby mohl žít ve svých vyšších tělech: v těle příčinném, budhickém a atmickém, a tehdy se stane božstvím. Tehdy i Země, která se vyvíjí souběžně s člověkem, ztratí svou těžkost a neprůsvitnost a stane se průhlednou, světelnou a vše, co je na Zemi, vstoupí do nitra Hospodina, aby se s Ním spojilo.

Takto nás to učí Zaslavovací věda. Nedělejte si však starosti, to se stane až za několik miliónů let! Zítřejí ještě všechno nezmizí. Zneklidňuje vás to? Před tímto zánikem uběhne ještě mnoho času, že vy toho už budete mít dost a budete chtít, aby to všechno skončilo co nejdříve!

To, co vám říkám, je v souladu se všemi esoterickými a náboženskými tradicemi, které učí, že se má člověk stát tím, čím původně byl. Prozatím se nachází někde mezi Peklem a Nebem; tolik bloudil a několikrát změnil svůj stav a příbytek, že už neví, kam má vlastně jít, všechno ze svého starého vědění zapomněl, proto potřebuje průvodce. V dávné minulosti ho vedlo světlo, které však ztratil a neví, čím se má řídit. Jistě, že se někdy setkáváme s bytostmi, které si uchovaly vzpomínku svého původního stavu: vědí, odkud pocházejí, kam směřují, neboť mají vnitřní světlo, jež je učí a vede. Každý den, který prožijí, umocní pravdivost toho, co jim bylo dáno. Proto jejich přesvědčení a jistota rostou a oni jsou nadšení, že je toto světlo nikdy neoklamalo.

Vedle této menšiny mudrců žije většina lidí v nejistotě a úzkosti: ptají se, jaký je smysl jejich života, co se s nimi stane po smrti a to podstatné, co můžeme pozorovat v literatuře a umění, je výsledkem této nejistoty. Tolik knih, které dnes lidé píšou, ničí to málo, co zbývá z víry a naděje! Mladá generace bohužel dává těmto knihám přednost, namísto aby četla knihy, kde světelné bytosti uložily všechny své objevy a zkušenosti. Nevědomí spisovatelé, filozofové a vědci dělají vše, aby úplně zničili těch pár záblesků, které v člověku zbývají, a proto velká většina lidí vůbec

neví, kam má jít. Proto je třeba, aby jim nová kultura jasně ukázala cestu. Ti, kteří to pochopí, se rozhodnou. A co bude s těmi ostatními? Ať projdou svými zkušenostmi, a jednou, mnohem později, i oni budou muset pochopit.

A nyní vám chci říct, že byste měli děkovat Nebi za to, že jste v Zasvěcovací škole, kde můžete nalézt odpovědi na všechny své problémy a získat potřebné metody k jejich vyřešení. Tímto způsobem budete čím dál šťastnější a obohaceni o výjimečné vlastnosti a ctnosti.